

ΘΕΜΑ: Δασικό νομοσχέδιο

1. Όπως παγίως γίνεται δεκτό στη νομολογία του ΣτΕ, κατά το άρθρο 117 παρ. 3 Συντ., που έχει ενπροκειμένω άμεση εφαρμογή γιατί δεν εξαρτάται από την έκδοση νόμου, η προστασία των δασών θεσπίζεται χωρίς κανένα χρονικό όριο στο παρελθόν και δεν επηρεάζεται από την παράνομη καταστροφή ή αποψίλωση του δάσους. Η κήρυξη της έκτασης ως αναδασωτέας είναι υποχρεωτική για τη Διοίκηση, επιβάλλεται δε χωρίς εξαίρεση με μόνη την αντικειμενική διαπίστωση της συνδρομής των σχετικών προϋποθέσεων. Εξάλλου, το άρθρο 38 παρ. 1 του ν. 998/79 αντίκειται στην ως άνω συνταγματική διάταξη κατά το μέρος που εξαιρεί από την υποχρέωση αναδάσωσης εκτάσεις που είχαν χρησιμοποιηθεί παρανόμως πριν από την 11.6.1975.

2. Ενόψει της πάγιας σχετικής νομολογίας του ΣτΕ, προκύπτει αβίαστα ότι δεν είναι συνταγματικά ανεκτός ο προσδιορισμός ενός συγκεκριμένου χρονικού ορίου στο παρελθόν, πέραν του οποίου δεν είναι δυνατόν να αναγνωρισθούν εκτάσεις ως δασικές με βάση τυποποιημένα τεκμήρια όπως λ.χ. οι αεροφωτογραφίες. Τις αεροφωτογραφίες του 1945 επικαλούνται βέβαια συχνά οι αποφάσεις του ΣτΕ, σε συνδυασμό με άλλα στοιχεία του φακέλλου, προκειμένου να τεκμηριωθεί ο δασικός χαρακτήρας εκτάσεων. Αυτές δεν θα μπορούσαν όμως να αποτελέσουν καθεαυτές μοναδικό κριτήριο για την αναγνώριση των δασών και των δασικών εκτάσεων της χώρας. Το ίδιο ισχύει ασφαλώς και για τις αεροφωτογραφίες του 1961, οι οποίες μάλιστα μετακυλύουν το όριο σε μεταγενέστερο χρόνο.

3. Ο νομοθέτης θα μπορούσε πάντως να ορίσει ότι οι αεροφωτογραφίες του 1945 αποτελούν πρωταρχικό στοιχείο για την αναγνώριση δασών και δασικών εκτάσεων, το οποίο είναι δυνατό να καμφθεί μόνον υπό την προϋπόθεση ότι προσκομίζονται άλλα τεκμήρια, τα οποία απαριθμούνται περιοριστικά στο νόμο, όπως π.χ. τυχόν αεροφωτογραφίες προηγούμενων ετών, δικαστικές αποφάσεις ή διοικητικές πράξεις απ' όπου συνάγεται ότι προ του 1945 υπήρχαν και άλλες εκτάσεις που καλύπτονταν από δάση.

Αθήνα, 9 Μαρτίου 1998